Povídky, pohádky a další

15. Pomsta

Ulicemi města Palerma se šílenou rychlostí řítila černá limuzína. Obyvatelé vybíhali z domků, nebo se vykláněli z oken. Hodiny na radnici se v údivu zastavily a kostelní zvony ohlašovaly poplach.

Starosta se raději zavřel do protiatomového krytu.

Zatím uvnitř vozu don Lino popohánět řidiče: „Přidej, ty utahanej šneku, ospalej lenochode! Přidej, nebo ti osobně uříznu uši obě uši, ty mameluku!“

Řidič se bleskově pokřižoval a ještě více sešlápl plynový pedál. Věděl, že don Lino, současná hlava Cosa Nostry, je schopen všechny své hrozby splnit. Dnes si s sebou navíc vzal čtyři své nejostřejší chlapy a svého prvorozeného a jediného syna.

Takový Mario umí odkrouhnout člověka už jediným zlým pohledem. Luigi kdysi na Linův příkaz poslal jednomu nepohodlnému člověku výhružný dopis se slovy: „JSI MRTVÝ!“ O hodinu později toho může opravdu našli mrtvého. Luigi však ve chvíli, kdy ten dotyčný zemřel byl v baru a platil jednu rundu za druhou.

O mladém Linovi, jenž se jmenoval Alessandro, řidič radši ani nepřemýšlel. Ten chlapec pomáhal otci snad od pěti let.

„Tohle nikomu neprojde jen tak bez trestu… Prý omyl… Madonna Mia, taková ostuda!“ mumlal si vztekem brunátný Lino.

Ostatní mlčeli. Jen mladý pán vypadal stejně našňupnutě jako k otec. On byl přece tou obětí. Tak strašlivá věc se nesmí nechat bez pomsty, proto řekl otci, co se mu stalo a ten pak sebral čtyři své nejlepší muže, zalarmoval šoféra a teď jedou s větrem o závod na druhý konec města,

Brilantini měl hlavu hladkou a holou jak kulečníkovou kouli.

Brilantiniho posměšný smích nešlo přeslechnout. Mafiánům sklaplo. Alessandro štítivě odhodil paruku na zem.

„Hoši, jdeme domů… Tady už byla jiná parta," rozhodl Lino.

Celá skupina se s velkou nevolí odebrala směrem k limuzíně a nastoupila. Holič Brilantini sebral ze země svou paruku a zavřel krám. Smál se i ve chvíli, kdy muži v tmavých oblecích nastartovali a odjížděli ve svém voze. Hned potom se věnoval úpravě svých falešných vlasů.

aby se věc srovnala.

Šofér vzal ostrou zatáčku vlevo takovým způsobem, že dvě ze čtyř kol se ocitly ve vzduchu a za automobilem zůstala žhavá čára. Muži uvnitř limuzíny si za zatáčkou jen srovnali tmavé klobouky a upravili stejně zbarvená saka.

Když policisté viděli známou SPZ, v zájmu vlastního zdraví i života předstírali dočasnou slepotu. Někteří se pro jistotu zabarikádovali na služebně a pustili se do inventury. I muži zákona moc dobře věděli, že don Lino nikdy nespěchá, pokud to není nezbytné. Naposled takhle ďábelsky uháněl před dvaceti lety, když vezl svou ženu do porodnice.

„No tak přidej, želvo!" řval Lino na z řidiče až málem praskala okénka auta.

„Pane, plyn už mám na podlaze! Rychleji opravdu jet nemůžu!" bránil se řidič.

Mafián jen temně zavrčel, prokřupnul si klouby na rukách a duchu počítal u domy, aby se trochu uklidnil.

Od okamžiku, kdy se dověděl o tom, jak moc jeho milovaného Alessandra ponížila a ztrapnila ta událost, která v tuhle chvíli hýbala celým městem, byl don Lino jako na trní. Jakmile sám viděl následky onoho incidentu na svém synovi, okamžik si myslel, že ho snad klepne pepka a už se z toho nevzpamatuje. Ihned se rozhodl k ráznému činu. Přece ze sebe nebo ze svého syna nenechá dělat terč posměchu! Kam by ten svět dospěl, kdyby nikdo neměl úctu k takové osobnosti, jakou je právě don Lino? Oko za oko a zub za zub. Takové bylo jeho heslo.

Ach ano, tady to je. Místo synovy pohany.

Docela obyčejný dům s velkou výlohou. Nápis nad prosklenými dveřmi hlásal: *„Matteo Brilantini Holičství.“*

Holič sám byl obtloustlý, přibližně padesátiletý, malý, obtloustlý chlapík s chytrýma očima. Zrovna leštil vitrínu, kde vystavoval všelijak upravené paruky, a zálibně si prohlížel svůj vlastní obraz na skle.

Ano, tyhle bujné kučery dají něco práce, než se správně učešou. Holič musí dělat svému krámku reklamu i svým vlastním vzhledem.

Najednou před jeho oficínou smykem zastavila limuzína a ještě zadkem opsala půlkruh. Jen díky mistrovskému řidičskému umění se vůz nepřevrátil a stál přesně na místě vyhrazeném pro limuzíny.

Sotva Brilantini zahlédl to černé auto zahýbat k jeho skromné provozovně, vběhl dovnitř a na dveře pověsil cedulku: „ŠEL JSEM K HOLIČI.“ Tato strategie však nebyla k ničemu, neboť než stihl zavřít dveře, Rocco, největší Linův hromotluk, strčil do mezery nohu, aby holič nemohl vstup zcela uzavřít. Navíc se vecpal svými mohutnými rameny vevnitř.

Mistr řemesla brandýřského jen vyděšeně couval ke zdi. Brilantiniho hrůza dosáhla vrcholu v okamžiku, kdy do místnosti vešli i ostatní členové trestného komanda.

Sám don Lino přistoupil k holiči, popadl ho za límec a přitlačil ke zdi.

„Tak to jsi ty, ten odřifous, co ostříhal mého syna?!“ vykřikl až se krámek otřásal v základech.

„Ano,“ vypravil ze sebe s velkými obtížemi dotázaný.

„A co je podle tebe tohle?“ zařval znovu don Lino a strhl Alessandrovi

klobouk z hlavy.

Sestřih, který tak odhalil, se nedal ani při nejlepší vůli označit jako módní nebo elegantní. Spíš to vypadalo, že mladík nedopatřením spadl pod sekačku na trávu a přitom potkal pelech plný rozzuřených koček s kbelíkem depilačního vosku.

„Každý přece občas mívá den, kdy se mu nic nedaří,“ bránil se lazebník.

„Ale tentokrát jsi to opravdu hodně přepískl, nemyslíš?!… Tohle ti přijde draho, ty pucifousi proradnej, ty lazebníku nedoučenej!“ křičel Lino až mu selhával hlas.

„Šéfe, mám rozmíchat rychletuhnoucí beton?“ zeptal se Luigi.

Brilantini vyvalil oči. Snad mu nechtějí dát betonové botky a pak šup do moře.

„Ne! Uděláme to jinak… Zničil mému krásnému synovi jeho perfektní účes, tak teď mu i my oholíme hlavu,“ pronesl zlověstně don Lino.

Mario odtáhl holiče ke křeslu a násilím ho usadil. Luigi Brilantiniho přidržoval, aby se nemohl ani hnout. Zbylí dva muži hlídali u dveří.

„Chlapče, tohle je teď na tobě,“ řekl významně Lino senior.

Holič seděl v křesle a v očích měl smrtelný děs. Mládenec uchopil nůžky, položené na stolku u zrcadla. Přikročil k Brilantinimu. Vzal mezi palec a ukazováček jeden z těch úžasných kučeravých pramenů. Brilantini vyvalil oči ještě víc a málem ani nedýchal.

V příští vteřině všichni překvapením otevřeli pusy dokořán. Ta nádherná, bujná, černá kštice zůstala celá v ruce Alessandra Lina. Holič